

Mishnah Hullin chapter 2

משנה חולין פרק ב

(1) [At the outset,] one should slaughter both the foodpipe [esophagus] and windpipe [trachea] when slaughtering poultry, however,] if one slaughtered one [of the organs of the throat], in the case of poultry, or both organs, in the case of cattle, the slaughtering is valid. Most of an organ is equal to [the whole of] it. Rabbi

א השוחט אחד בעוף, ושנים בבהמה, שחיטתו כשרה. ורבו של אחד, כמוהו. רבי יהודה אומר, עד שישחוט את הוורידין. חצי אחד בעוף, ואחד וחצי בבהמה, שחיטתו פסולה. רב אחד בעוף רב שנים בבהמה, שחיטתו כשרה: ב השוחט שני ראשין כאחד, שחיטתו כשרה. שנים אוזוין בסכין ושוחטין, אפילו אחד למעלה ואחד למטה,

Yehudah says: [Since, poultry is often roasted whole, therefore,] he must cut through the jugular veins [to release all the blood before it gets coagulated and hardens]. [If one cut] half an organ of a bird, or one and a half organs in the case of cattle, the slaughtering is not valid. [If a man cut] most of one organ in the case of a bird or most of each organ in the case of cattle, the slaughtering is valid.

(2) If a man slaughtered two animals simultaneously, the slaughtering is valid. If two persons held the knife [each at opposing ends] and slaughtered [one pushing forward while the other pulls back and vice versa] even if one held it higher and

רבנו עובדיה מברטנורא

א השוחט אחד בעוף. משום דלכתחלה מבעי לשחוט שני סימנין אפילו בעוף תנא השוחט, דמשמע דאחד בעוף דיבעד אין, לכתחלה לא. אבל שנים בבהמה לכתחלה הוי, דעד כמה לשחוט ולזיל. אי נמי, משום דבעי למתני ורובו של אחד כמוהו דדוקא דיבעד, דלכתחלה צריך שיתכוין לשחוט כל הסימנין כולו. ואחד בעוף נפקא לן דכשר מקרא דכתיב (ויקרא יא) זאת תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרומשת במים, הטילו הכתוב לעוף בין בהמה לדגים, לחייבו בשני סימנים אי אפשר שכבר הוקש לדגים לפטרו בלא כלום אי אפשר שכבר הוקש לבהמה, הא כיצד, הכשרו בסימן אחד. ושחיטה מן הצואר, ובשני סימנים, וחמשה דברים הפוסלים את השחיטה, שהייה, דרסה, חלדה, הגרמה, ועיקור, כולוהו גמרא גמירי לה, דתניא וזבחתי כאשר צויתך, מלמד שנצטוו משה בעל פה על הלכות שחיטה, על הושט ועל הקנה ועל רוב אחד בעוף ועל רוב שנים בבהמה עד שישחוט את הוורידים. כמין חוטין שעל שני צדי הקנה, ואעוף בלבד קאי ר' יהודה, כדי להוציא את דמו, הואיל וצולוהו כולו כאחד. ושחיטה דקאמר ר' יהודה, לאו דוקא, אלא שינקב הוורידין בשעת שחיטה קודם שיקרוש הדם דתו לא נפיק על ידי מליחה. ואין הלכה כר' יהודה: רוב אחד בעוף. כו'. ואע"ג דתנן ברישא רובו של אחד כמוהו, הדר תנא הכא רוב אחד בעוף וכו', חד בחולין וחד בקדשים, דאי אשמעינן בחולין הוה אמינא חולין הוא דסגי ליה ברובא משום דלאו דם הוא צריך, אבל קדשים דלדם הוא צריך לא תסגי ליה ברובא, קמשמע לן: ב שנים אוזוין בסכין ושוחטין. בהמה אחת: אפילו אחד למעלה ואחד למטה. שזה אוחו בקצה אחד של סכין, וחברו בצדו

the other lower [the knife was held on a slant] the slaughtering is valid.

(3) If he cut off the head with one stroke [he placed the knife on the throat and pressed until he severed the head] the slaughtering is not valid. If while cutting [instead of the normal two strokes, gliding the knife forward and then back], he cut through the neck with the first motion the slaughtering is valid provided the knife

extended [an additional] width of the neck [i.e., in order that one should be able to cut through the neck in a smooth gliding motion only, without using any pressure, the knife must be two neck-widths long]. If while cutting, he cut through two necks [lying side by side] with one stroke, the slaughtering is valid provided the knife extended the width of a neck [besides the two necks he slaughtered in one forward motion, i.e., three neck-widths]. When is this said? Only in the case where the slaughterer moved the knife forward and not backward, or backward and not forward, but if he moved the knife forward and backward, however small it [the knife] was, even if it was a small, surgical blade, the slaughtering is valid. If the knife fell down and [during its downward fall] slaughtered [an animal], even though it slaughtered it in the proper way the slaughtering is not valid, for it is written “and you will sacrifice ... and you will eat” (Deuteronomy 27:7) that is to say, that which you slaughter you may eat

רבנו עובדיה מברטנורא

השני: **ג התזו את הראש**. כאדם המתז קנה או דלעת שדוחק הסכין בכח ופוסק. וזו היא דרסה: **היה שוחט**. במשיכה, והתזו הראש בהבאה בלבד, או בהולכה בלבד. ולשחיטת הסימנים שיעור הכשר, קרי התזו את הראש: **אם יש בסכין מלא צואר**. חוץ לצואר הבהמה והעוף ששוחט: **כשרה**. שיש בסכין כדי לשחוט במשיכה בלא דרסה. אבל אם אין אורך הסכין אלא כעובי הצואר או חוץ לצואר משהו, דרסה היא, שאין הסימנים נחתכין במשיכה זו לבדה בלא דרסה: **אם יש בסכין מלוא צואר אחד**. חוץ לשני הצוארים. דהיינו שיעור שלשה צוארים: **איזמל**. תער דק קטן מאד. ולא גורנין איזמל שאין לו קרנים אטו איזמל שיש לו קרנים. ואיזמל שיש לו קרנים הוא שרגילים לעשות כמין קרנים לאיזמל לנוי על גביו ונוטים לצד ראשו, ומתוך שהוא קטן מאד הוא נשטמ מן הצואר, וכשהוא מוליך ומביא יש לחוש שמא יחלידו הסימנים אותן הקרנים: **נפלה סכין ושחטה**. טעמא דנפלה, הא הפילה הוא כשרה, ואע”ג דלא איכוין לשחוט, דלא בעינן כוונה בשחיטה, מדאצטריך קרא למימר גבי קדשים לרצונכם תזבחו, לדעתכם זבחו כלומר מדעת וכוונה,

[and not if it fell on its own. However, if he threw it even when he had no intention of slaughtering, it would be valid]. If [while in middle of slaughtering] the knife fell and he paused [in the slaughtering in order] to pick it up [or] if his coat fell down and he paused [while slaughtering in order] to pick it up [or] if he sharpened the knife and [as a result] grew tired and [stopped in middle of the slaughter and] another came and slaughtered [i.e., finished, in each case] if the pause was for the length of time required for slaughtering, the slaughtering is invalid. Rabbi Shimon said [It is invalid] if the pause was for the

שְׂאֵתָהּ זוֹבַח, אֶתָּהּ אוֹכֵל. נִפְלָה סִכִּין וְהִגְבִּיחָהּ, נִפְלוּ כָלָיו וְהִגְבִּיחָהּ, הִשְׁחִיז אֶת הַסִּכִּין וְעָף, וּבָא חֵבֵרוֹ וְשָׁחַט, אִם שָׁחָה כְּדֵי שְׁחִיטָה, פְּסוּלָהּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם שָׁחָה כְּדֵי בִקּוּר: ד' שָׁחַט אֶת הַוֵּשֶׁט וּפָסַק אֶת הַגְּרָגְרָתָהּ, אוֹ שָׁחַט אֶת הַגְּרָגְרָתָהּ וּפָסַק אֶת הַוֵּשֶׁט, אוֹ שְׁשָׁחַט אֶחָד מֵהֶן וְהִמְתִּין לָהּ עַד שְׁמִתָּהּ, אוֹ שֶׁחֲחִלֵּיד אֶת הַסִּכִּין תַּחַת הַשְּׁנִי וּפָסַקוּ, רַבִּי יִשְׁכָּב אוֹמֵר, נִבְלָה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, טְרֵפָה. כָּלֵל אָמַר רַבִּי יִשְׁכָּב מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כֹּל שֶׁנִּפְסְלָה בְּשָׁחִיטָתָהּ, נִבְלָה. כֹּל שֶׁשְׁחִיטָתָהּ פְּרָאוּי וְדָבָר אַחֵר גָּרַם לָהּ לִפְסֹל, טְרֵפָה. וְהוּדָה לֹו רַבִּי עֲקִיבָא: הִּיא הַשּׁוֹחֵט בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף וְלֹא יֵצֵא מֵהֶן דָּם, כְּשָׂרִים,

length of time required for examining [the knife].

(4) If a man first cut the gullet and then tore away the windpipe or first tore away the windpipe and then cut the gullet or if he cut one of these organs and paused until the animal died or if he thrust the knife underneath the second organ and cut it [from back to front, in an upward motion, in all these cases]: Rabbi Yesheavav says: The animal is *neveilah* [and defiles when one carries it]; Rabbi Akiva says It is *treifah* [and does not defile]. Rabbi Yeshevev laid down this rule in the name of Rabbi Yehoshua: Whenever an animal is rendered invalid by a fault in the slaughtering, it is *neveilah*; whenever an animal has been duly slaughtered but is rendered invalid by some other defect, it is *treifah*. Rabbi Akiva [ultimately] agreed with him.

(5) If a man slaughtered cattle or a wild beast or a bird and no blood came out,

רבנו עובדיה מברטנורא

שמע מינה דבחולין לא בעינן כוונה: נפלה סכין והגביחה. ושהה בהגבהה זו: כליו. בגדיה: השחיז את הסכין. קודם שחיטה: ועף. נעשה עיף ויגע מחמת השחזה, וכשהתחיל לשחוט לא היה בו כח, ופסק שחיטתו ובא חבירו ושחט: כרי שחיטה אחרת. כדי שישחוט רוב שנים בבהמה אחרת כמותה כשהיא רבוצה, גסה לגסה, ודקה לדקה, ועוף לעוף. והרמב"ם פסק כדברי האומר כדי שחיטת בהמה דקה לעוף, ובעי נמי כדי שיגבינה וירביצנה ולא נהגו כן: כרי בקור. כשיעור שהטבח בודק ומבקר את סכיניו. ואין הלכה כר' שמעון: ד' ופסק את הגרגרת. היינו עיקור ובהמה קאי: תחת השני. תחת הסימן השני. שהיה תוחב הסכין בין הסימן לצואר: החלוד. כסה. ולשון חלודה, כחולדה הדרה בעיקרי הבתים דמכסיא: ופסקו. מלמטה למעלה: נבלה. ומטמאה במשא: טרפה. ואינה מטמאה:

it is kosher and it may be eaten by one whose hands have not been washed [and are ritually impure to the second degree, by Rabbinic decree] for it has not been rendered predisposed to impurities [by becoming wet (see Rashi, Leviticus 11:34)] through blood [and therefore he does not defile the meat to the third degree by touching it. (Even though ordinary meat does not

וְנֹאֲכָלִים בְּיָדִים מְסוּאָבוֹת, לְפִי שְׁלֵא הַכֶּשֶׁר וּבְדָם. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, הַכֶּשֶׁר בְּשִׁחִיטָה: וְהַשּׁוֹחֵט אֶת הַמְּסַכֵּנֶת, רִבֵּן (שִׁמְעוֹן בֶּן) גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, עַד שֶׁתִּפְרָכֵס בְּיָד וּבְרַגְלָא. רַבִּי אֶלִיעֶזֶר אוֹמֵר, דִּיָּה אִם זָנְקָה. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, (אָף) הַשּׁוֹחֵט בְּלִילָה וְלִמְחָר הַשָּׁמַיִם וּמֵצֵא כְּתָלִים מְלֵאִים דָּם, כְּשֶׁרָה, שֶׁזָּנְקָה, וְכִמְדַת רַבִּי אֶלִיעֶזֶר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, עַד שֶׁתִּפְרָכֵס אוֹ בְּיָד אוֹ בְּרַגְלָא אוֹ עַד שֶׁתִּכְשַׁכְּשׁ

become defiled to the third degree, we are speaking about people who only ate food with the stringency of consecrated foods, a common practice in order to become accustomed to the rules applying to consecrated foods)]. Rabbi Shimon says: It has been rendered susceptible to impurity by the slaughtering [itself, since the meat became kosher to eat, it is an “edible” and also becomes susceptible to impurity].

(6) If a man slaughtered a dying animal [an animal that cannot stand on its own is considered a dying animal]: Rabbi Shimon ben Gamliel says [We fear that before the completion of the slaughter it may have died on its own, the slaughtering therefore is invalid] unless it jerked [both] its foreleg and its hind leg [indicating life at the completion of the slaughter]. Rabbi Eliezer says: It is sufficient if it gurgled and spurted [blood at the completion of the slaughter]. Rabbi Shimon said: If a man slaughtered [a dying animal] by night [and couldn't see any of the blood] and early the following morning found the sides [of the throat] full of blood the slaughtering is valid, for this proves that it gurgled and spurted [blood] which is sufficient according to Rabbi Eliezer's view. The Sages however, say: [The slaughtering is invalid] unless it jerked either its foreleg or its hind leg or wiggled its tail and this is the rule regarding both large and small

רַבְּנוּ עֹבְדֵיהֶּ מְבֵרֵטְנוֹרָא

ודבר אחר גרם לה להפסל. כגון אחד מן הטריפות השנויות בפרק ואלו טריפות: ה' בידיים מסואבות. כלומר בלא נטילת ידים. דגזרו על הידים להיות שניות לטומאה. ובחולין שנעשו על טהרת הקודש מיירי דשני עושה שלישי בהן. דאילו בחולין גרידא, אפילו היו מוכשרים בדם, אין שני עושה שלישי בחולין לפי שלא הוכשרו בדם. שאין אוכל מקבל טומאה עד שיבוא עליו מים או אחד משבעה משקין שהם מים יין ושמן חלב ודבש דם טל: הוכשרו בשחיטה. מגו דשריא שחיטה להך בשר מידי אבר מן החי, משויא ליה נמי אוכלא לגבי טומאה. ואין הלכה כר' שמעון: ו' השוחט את המסוכנת. כל שמעמידים אותה ואינה עומדת מחמת חוליה, היא מסוכנת, ואפילו יש לה כח בשיניה לאכול קורות ובקעיות של עץ: עד שתפרכס. דאי לא פרכסה, חיישינן שמא ניטלה נשמתה

[dying] animals. If a small animal stretched out its foreleg [at the end of the slaughtering] but did not withdraw it [the slaughtering] is invalid for this was but an indication of the expiration of its life [and is not considered a “jerking motion” by a small animal; however, by a large animal, it would be considered a “jerking motion”]. These rules apply only in a case where the animal was thought to be dying, but if presumed healthy, even though

בְּזוֹנְבָה, אֶחָד בְּהֵמָה דָּקָה וְאֶחָד בְּהֵמָה גְּסָה. בְּהֵמָה דָּקָה שֶׁפָּשְׁטָה יָדָהּ וְלֹא הִחְזִירָהּ, פְּסוּלָהּ, שֶׁאֵינָה אֶלָּא הוֹצֵאת נֶפֶשׁ בְּלִבָּד. בְּמָה דְּבָרִים אֲמורִים, שֶׁהֵיטָה בְּחֻזְקָת מִסְכַּנְתָּ. אֲבָל אִם הֵיטָה בְּחֻזְקָת בְּרִיאָה, אֶפְלוּ אֵין בָּהּ אֶחָד מִכָּל הַסִּימָנִים הַלָּלוּ, כְּשֶׁרָה: זֶה הַשּׁוֹחֵט לְנִכְרִי, שֶׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹסֵל. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, אֶפְלוּ שֶׁחִטָּה שֶׁיֵּאָכֵל הַנִּכְרִי מִחֻצָּה כְּבֹד שָׁלָה, פְּסוּלָהּ, שֶׁסֶתֵם מִחֻשְׁבַּת נִכְרִי לְעִבּוּדָה זָרָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, קָל וְחֹמֶר הַדְּבָרִים, וּמָה בְּמָקוֹם שֶׁהִמְחִשְׁבָה פּוֹסְלָתָהּ

it did not show any of these signs, the slaughtering is valid.

(7) If one slaughters for a heathen [an idol worshipper], the slaughtering is valid [and one may eat from it]. Rabbi Eliezer declares it invalid [if the animal belonged to the heathen, since at the time of the slaughter, we fear its owner had in mind a sacrifice for his idol]. Rabbi Eliezer said: Even if he slaughtered it with the knowledge that the heathen would eat [only a small portion] of the diaphragm, the slaughtering is invalid for the thoughts of a heathen are presumed directed towards idolatry. Rabbi Yose exclaimed: Can we not infer from major to minor? For if in the [major] case of consecrated animals where a wrongful intention [of *piggul*, during any one of four sacrificial procedures (i.e., the slaughter, collecting the blood, carrying the blood to the altar and sprinkling the blood on the altar)], renders it [the sacrifice] invalid and there it is established

רבנו עובדיה מברטנורא

קודם גמר שחיטה: **אם זינקה**. כדרך שהבהמות נופחות בגרונם והדם מקלח ומוזק בכה: **השוחט בלילה**. בהמה מסוכנת צריכה פרכוס ולא ידע אם פרכסה, ולמחר השכים ומצא כותלי בית שחיטה הצואר מלאים דם, כשרה מפני שזינקה. וכשיטת ר' אליעזר דמכשיר לה בזנוק, אמרה ר' שמעון. ואין הלכה כר' אליעזר: **אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה**. צריכה פרכוס אם היא מסוכנת: **שפשטה ידה**. בגמר שחיטה: **ולא החזירה פסולה**. אם היתה מסוכנת. לפי שאין זה פרכוס אלא כן דרכה בשעת צאת נפשה. אבל גסה לאו אורחה בהכי ובין שפשטה ולא כפפה בין שכפפה ולא פשטה כשרה: **ז' ור' אליעזר פוסל**. אם בהמת נכרי היא. אע"ג דישראל קשחית לה מהניא בה מחשבת נכרי דסתם מחשבתו לעבודה זרה **חצר כבוד**. יותרת הכבוד: **אמר רבי יוסי קל וחומר**. דלא מהניא מחשבת בעלים, הואיל וישראל שחית לה: **ומה במקום שמחשבה פוסלת**. דהיינו במקדשים כדכתיב (ויקרא ו) המקריב אותו לא יחשב, קרי ביה לא יחשוב, כלומר שלא יחשוב לאכלו

that everything depends solely upon the intention of the one who performs the service [and not the intention of the one for whom he performs the service], how much more so [should the law be the same] in the [minor] case of non-consecrated animals, where a wrongful intention does not

במקדשיו, אין הכל הולך אלא אחר העובד. מקום שאין מחשבה פוסלת בחלין, אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט: ח השוחט לשם הרים, לשם גבעות, לשם ימים, לשם נהרות, לשם מדברות, שחיטתו פסולה. שנים אוחזין בסכין ושוחטין, אחד לשם אחד מקל אלו, ואחד לשם דבר פשר,

render invalid [in four procedures, rather only two (namely the slaughter or sprinkling of its blood with the intent of idol worship)], [should it not be] that

everything depends solely upon the intention of the one who slaughters?

(8) If a man slaughtered [an animal] as a sacrifice [to natural objects, such as] mountains, hills, seas, rivers or deserts the slaughtering is invalid [and the meat may not be eaten, however it does not have the status of sacrifices of idols (since natural objects cannot become idols), where one may not derive any benefit from the animal]. If two persons held one knife and slaughtered [an animal], one intending it as a sacrifice to one of the aforementioned things and the other for a

רבנו עובדיה מברטנורא

חוץ לזמנו כי פגול יהיה: אין הכל הולך אלא אחר העובד. דכתיב המקריב לא יחשב, אבל בעלים לא פסלי במחשבתן כי מקריב לה כהן: מקום שאין המחשבה פוסלת. בגמרא מפרש למתניתין דהכי קאמר, ומה במקום שהמחשבה פוסלת במוקדשים בארבע עבודות אין הכל הולך אלא אחר העובד. מקום שאין מחשבה פוסלת בחולין אלא בשתי עבודות, אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט, והכי פירושה, במקום שהמחשבה פוסלת במוקדשים בארבע עבודות שחיטה וקבלת הדם זריקה והולכה, באיזו מאלו שחשב על מנת לאכול מן הזבח חוץ לזמנו, פגול הוא, ואע"פ שיש בה חומרא זו אין מחשבה הולכת אלא אחר העובד. חולין לענין עבודה זרה שאין מחשבה פוסלת בהן בארבע עבודות, אלא בשתיים, בשחיטה וזריקה, דהני הוא דכתיבן, זובה לאלהים יחרם (שמות כג), כל אסיר נסכיחם מדם (תהלים יז), אבל קבלה והולכה לא כתיב בהו. והקטרה אע"ג דשייכא בעבודה זרה, מיהו לאו עבודה היא לאפסודי בהמה משום הקטר חלבה לעבודה זרה היכא דלא נשחטה ולא נזרק דמה לעבודה זרה, דהא אפילו בפנים לא מיפסיל קרבן אם חשב על אכילת בשר בשעת הקטר חלבים, וכיון שמצינו קולא במחשבת חוץ, דין הוא שנקל בזה שלא יהא הדבר תלוי אלא בשוחט. והלכה כר' יוסי: ח השוחט לשם הרים. וכו' שחיטתו פסולה. ותקרובת עבודה זרה לא היא ליאסר בהנאה. משום דכל הני אינן נעשין עבודה זרה. דכתיב (דברים יב) אלהיהם על ההרים, ולא ההרים אלהיהם ומיהו פסולה מלאכול, משום דדמיא לשחיטה לשם עבודה זרה ומחלפה בה. ודוקא שאמר לשם הרים לשם גבעות, אבל אם אמר למלאך הממונה על ההרים ועל הגבעות הרי

legitimate purpose, the slaughtering is invalid.

(9) One may not slaughter [in such a manner that the blood flows directly] into the sea or into rivers [people watching may assume that he is sacrificing to the sea] or into vessels [people may assume he is collecting the blood for idol worship], but one

may slaughter into a pool of [cloudy] water [where there is no reflection; if there is a reflection it is forbidden, people may say he is sacrificing to his reflection] or when on a boat [one may slaughter] onto vessels [positioned in such a way where it flows from there into the sea, this obviously not being a sacrifice, only a prudent way, of keeping his boat clean]. One may never slaughter into a pit [because heretics used to gather blood in this way], yet a person [wishing to avoid soiling his house] may dig a pit in his own house for the blood to run into [i.e., he slaughters a distance from the pit even though an incline will cause it to flow into the pit]. In the street however he may not do so lest he appears to be supporting the ways of the heretics.

(10) If a man slaughtered [a non-consecrated animal outside the Temple courtyard] with the [declared] intent that it is for a burnt-offering or a peace-offering or a guilt-offering for a doubtful sin or [with the intent that] it is

רבנו עובדיה מברטנורא

זו זבחי מתים ואסורה בהנאה: לשם דבר כשר. שחיטה סתם: ט אין שוחטין לתוך ימים. שלא יאמרו לשרו של ים הוא שוחט ולא לתוך הכלים. שלא יאמרו לזרוק דמה לעבודה זרה קא עביד: עוגא. גומא. לשון עוגיאות לגפנים. במועד קטן: עוגא של מים. דוקא עכורים. אבל צולין לא. שמא יאמרו לפרצוף פניו הנראה במים הוא שוחט: ובספינה. יכול לשחוט על גבי כלים והדם שותת ויורד לתוך הים, שהרואה אומר כדי שלא ללכלך הספינה הוא עושה: אין שוחטין לגומא כל עיקר. אפילו בבית. וטעמא דגומא, מפני שהוא חק המינים: אבל עושה גומא. בגמרא מפרש דהכי קאמר, אין שוחטין לגומא כל עיקר. והרועה לנקר חצרו כיצד הוא עושה, עושה מקום חוץ לגומא ושוחט והדם שותת ויורד לגומא: יחקה את המינים. יחזיק ידיהו בחוקותיהם. יחקה לשון חוק: שוחט. חולין בחוץ: לשם עולה. כיון דעולה באה בנדר ונדבה, הרואה אומר עכשיו הוא מקדיש ושוחטה לעולה וקדשים בחוץ מותרים, הלכך גזור בה רבנן עלה ופסלוה, וכן שלמים וכו': אשם תלוי. בא על ספק חיוב כרת, כגון שתי חתיכות אחת של חלב ואחת של שומן ואכל אחת מהן ואין ידוע איזו מהן אכל. אשתו ואחותו עמו במטה ובא על אחת מהן ואין ידוע על איזו מהן בא, מביא אשם תלוי להגן מן היסורים עד שיוודע לו אם חטא ודאי מביא חטאתו. ומתניתין ר' אליעזר היא דאמר מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום, שבכל יום עומד בספק חטא ולבו נוקפו שמא חטאתי. ונמצא

שחיטתו פסולה: ט אין שוחטין לא לתוך ימים, ולא לתוך נהרות, ולא לתוך כלים. אכל שוחט הוא לתוך עוגא של מים, ובספינה על גבי כלים. אין שוחטין לגומא כל עקר, אכל עושה גומא בתוך ביתו בשביל שיכנס הדם לתוכה. ובשוק לא יעשה כן, שלא יחקה את המינים: שוחט לשם עולה, לשם זבחים, לשם אשם תלוי לשם פסה,

for the Passover-offering or for a thanksgiving-offering [even though this declared intent does not, in fact, consecrate the animal, however, people watching may think that he had consecrated the animal and is now, in fact, slaughtering a sacrificial animal outside the Temple confines and therefore, it must be permitted to do

לְשֵׁם תּוֹדָה, שְׁחִיטָתוֹ פְּסוּלָה. וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן מְכַשֵּׁיר. שְׁנַיִם אוֹחֲזִין בְּסַכִּין וְשׁוֹחֲטִין, אֶחָד לְשֵׁם אֶחָד מִכָּל אֱלוֹהִים, וְאֶחָד לְשֵׁם דְּבַר כְּשֵׁר, שְׁחִיטָתוֹ פְּסוּלָה. הַשּׁוֹחֵט לְשֵׁם חֲטָאת, לְשֵׁם אֶשֶׁם וְדָאִי, לְשֵׁם בְּכוֹר, לְשֵׁם מַעֲשֵׂר, לְשֵׁם תְּמוּרָה, שְׁחִיטָתוֹ כְּשֵׁרָה. זֶה הַכֶּלֶל, כָּל דְּבַר שְׁנֵדָר וְנִדְבָב, הַשּׁוֹחֵט לְשֵׁמוֹ אָסוּר. וְשִׁאִינוֹ נִדְרָ וְנִדְבָב, הַשּׁוֹחֵט לְשֵׁמוֹ, כְּשֵׁר:

so, The Sages therefore declared that] the slaughtering is not valid. Rabbi Shimon [not being concerned with an observer's possible mistake], declares it valid. If two persons held one knife and slaughtered [a non-consecrated animal outside the Temple courtyard], one with the intent that it was for one of the above and the other intending it for legitimate purpose, the slaughtering is not valid. If a man slaughtered [a non-consecrated animal outside the Temple courtyard] with the [declared] intent that it is for a sin-offering, a guilt-offering or a firstborn or the tithe [of cattle] or a substitute offering, the slaughtering is valid [all bystanders, realize that his announced intent is nonsense and there is no possible mistake]. This is the general rule: if one slaughtered an animal, declaring it to be for a sacrifice [the kind] which [he has the option to voluntarily consecrate, such as that which] can be brought either as a vow or as a freewill-offering [since, one watching may think he had, in fact, consecrated the animal before its slaughter,] it is [therefore,] not valid, but if he declares it a sacrifice which cannot be brought either as a vow or a freewill-offering, it is valid.

רבנו עובדיה מברטנורא

שדבר הנידר ונידב הוא: לשם פסח. ופסח נמי מקרי דבר הנידר ונידב הואיל והוא עשוי להפרישו כל ימות השנה ולהניחו עד זמנו, אמרי קא שחיט שלמים בחוץ ואכיל להו: ר' שמעון מכשיר. דלא חייל למראית העין: אשם ודאי. כגון אשם גזילות מי שנשבע לשקר על כפירות ממון, ואשם מעילות, ואשם שפחה חרופה ועל שם שאשם תלוי בא על ספק, קרי להני אשם ודאי: לשם בכור לשם מעשר. מידע ידעי אינשי דשקר הוא, דבכור ומעשר קלא אית להו ומידע ידעי מקמי הכי, דאילו ההיא שעתא לאו בני אפרושי נינהו דנימא השתא קמקדיש להו: זה הכלל. לאתויי אם אמר הריני שוחט לשם עולת נזיר, שהיא פסולה. דמהו דתימא ליכא למיחש לחורבא, דמידע ידעי דהא לא נדר, קמשמע לן דמימר אמרי דילמא נדר בצנעא זה שלשים יום שהוא סתם נזירות, ובשלשים יום לא מינכרא מילתא לשכניו: ושאינו נידר ונידב. לאתויי עולת יולדת. שאם אמר לשם עולת יולדת בפירוש, כשרה. ואפילו לשם אשה שאינה חייבת קרבן לידה. ומהו דתימא הואיל ואין אותה אשה חייבת קרבן לידה לא היתה זו אלא נדבה, קמשמע לן דאימר שמא הפילה, דמפלת אין לה קול, ונמצא קרבן זה חובה ולא נדבה ולפיכך שחיטתו כשרה: